

Sygn. akt III KK 88/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.,
sprawy **M. M.**
skazanego z art. 158 § 3 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K [...], uznał M. M. za winnego tego, że w dniu 5 marca 2016 roku w E., w mieszkaniu przy ul. J. [...] wspólnie i w porozumieniu z J. W. brał udział w pobiciu W. C. poprzez stosowanie wobec pokrzywdzonego przemocy w postaci uderzeń pięściami oraz obutymi nogami po głowie, prawej dłoni i klatce piersiowej powodując w ten sposób urazy w obrębie głowy w postaci krwiaka podtwardówkowego o objętości 200 ml, stłuczenie i obrzęk mózgu w okolicach potylicznych, krwotoku podpajęczynówkowego w obrębie obu półkul mózdzku,

złamanie nosa, złamania palca środkowego prawego, złamanie trzonu mostka między VI a VII żebrem, złamania żeber od IV - VII strony lewej w linii środkowo - obojczykowej, IX i X strony lewej w linii pachowej, VIII, IX, X i XI strony lewej w linii łopatkowej, III, IV, V, VI, VII strony prawej w linii środkowo - obojczykowej, VIII - XII linii pachowej przedniej żeber, XI, XII linii pachowej, IX - XI linii łopatkowej, IX - XII linii przykręgosłupowej, które to obrażenia prowadziły do ostrej niewydolności krążeniowo-oddechowej i w konsekwencji skutkowały zgonem pokrzywdzonego W. C. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. skazał oskarżonego na 6 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres od 8 marca 2016 r. do 3 kwietnia 2017 r. orzekając na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody i zwalniając go od kosztów postępowania.

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. i innych, obrazę art. 46 § 1 k.k., zaś z ostrożności procesowej podniosła zarzut rażącej niewspółmierności kary, po czym wniosła o zmianę opisu czynu i zakwalifikowanie go z art. 158 § 1 k.k., ewentualnie obniżenie kary pozbawienia wolności albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 12 września 2017 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzuciła:

„1. rażąco obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. mającą istotny wpływ na wydane orzeczenie, polegającą na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów i faktów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego, który to wyrok zapadł z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. polegającym na dowolnej i sprzecznej z zasadami logiki ocenie zgromadzonego materiału dowodowego,

2. rażące naruszenie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu kontroli odwoławczej i wydaniu orzeczenia co do istoty sprawy, mimo że wyrok sądu I instancji wydany został w oparciu o niepełny materiał dowodowy, co uniemożliwiało w rzeczywistości Sądowi Apelacyjnemu merytoryczną kontrolę ustaleń faktycznych,

3. rażące naruszenie art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, która jednocześnie narusza zasadę obiektywizmu procesu, poprzez całkowite zignorowanie wskazywanych braków w materiale dowodowym, w szczególności ustaleń co do udziału skazanego na miejscu zdarzenia jako okoliczności niezwykle ważnej dla rozstrzygnięcia sprawy,

4. rażące naruszenie art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, która jednocześnie narusza zasadę obiektywizmu procesu, przez niedostrzeżenie, że treść zeznań świadka w osobie W. K. w postępowaniu sądowym jest dowodem bezwartościowym z uwagi na brak precyzji, chaotyczność wypowiedzi, oraz istotne rozbieżności wynikające ze stanu zdrowia świadka, z uwagi na to jego zeznania powinny zostać przez Sąd odpowiednio ocenione,

5. rażące naruszenie art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, która jednocześnie narusza zasadę obiektywizmu procesu, a w konsekwencji skazanie M. M. za czyn opisany w art. 158 § 3 k.k. jedynie na podstawie wyjaśnień współoskarżonego w sprawie, oraz świadka W. K., zeznania których to osób powinny zostać ocenione z dużą dozą ostrożności.”

Skarżąca się wniosła o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Tylko w pierwszym zarzucie kasacyjnym podnosi się naruszenie przepisów procesowych, którego dopuścić się może wyłącznie sąd odwoławczy. Przy czym

Sąd Apelacyjny w [...] miał uchybić art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. nie przez to, że nie rozważył wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie podał, dlaczego uznał je za niezasadne, ale na skutek tylko nienależytego rozważenia podniesionych w apelacji zarzutów i faktów. W pozostałych zarzutach kasacja wskazuje w pierwszym rzędzie na obrazę art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k., a więc przepisów postępowania Sądu I instancji. Sąd odwoławczy miał tylko niezasadnie zaakceptować obrazę tych przepisów. Z takiej formuły zarzutów wynika, po pierwsze, przyznanie przez kasację, że Sąd Apelacyjny jednak postąpił zgodnie z dyspozycją art. 433 § 2 k.p.k. mi art. 457 § 3 k.p.k., jednak w stopniu niesatysfakcjonującym skarżącego, i po drugie, oczekiwanie, że Sąd kasacyjny dokona ponownej (dublującej) kontroli sposobu procedowania przez Sąd Okręgowy, co przecież w niniejszym postępowaniu jest wykluczone. Skupić się zatem należało na zarzucie z pkt 1.

Sąd odwoławczy nie poprzestał, rozpoznając zarzuty apelacyjne, na odesłaniu do uzasadnienia pierwszoinstancyjnego wyroku, ale zreasumował fakty potwierdzające zasadność przypisania osk. M.M. zarzucanego czynu. Ta reasumpcja widnieje na s. 9 – 11 motywów Sądu Apelacyjnego. Mowa jest tam m. in. o znaczeniu: wyjaśnień tego oskarżonego z rozprawy, który przyznał, że nie tylko bił rękoma, ale i kopał pokrzywdzonego, zeznań P. G., któremu W. K. powiedział, że obaj oskarżeni tak dotkliwie pobili pokrzywdzonego, że aż „krew z niego tryskała i musieli dwa razy zmieniać ręcznik” (k. 55v), o licznych śladach krwi pokrzywdzonego na ubraniu M. M. W polu uwagi musi pozostawać i to, że było tylko dwóch bijących pokrzywdzonego (oskarżeni), rola napastników była podobna, każdy miał świadomość zachowania drugiego i je akceptował. Chybiony jest więc pierwszy zarzut kasacyjny.

Pozostałe zarzuty, jak wspomniano, stanowiąc polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, służą wywołaniu ponownej kontroli zarzutów apelacyjnych. Z lektury motywów Sądu odwoławczego wynika jednak, że należycie wykonał to zadanie. Nie może więc być mowy o tzw. efekcie przeniesienia tych zarzutów na poziom kasacyjny z powodu zaniechania obowiązków przez Sąd odwoławczy.

Podsumowując, w kasacji nie wykazano, aby Sąd tu dopuścił się naruszenia wskazanych w niej przepisów, a tym bardziej – rażącego. Nie aktualizowała się zatem kolejna przesłanka skuteczności kasacji w postaci istotnego wpływu zarzucanych uchybień na treść zaskarżonego wyroku.

Dlatego oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.